

Czwartek 16 grudzień 2004

5. surowo potępia liczne akty przemocy seksualnej i gwałty, jakich na terytorium DRK dopuścili się grupy zbrojne, a także niektórzy członkowie personelu wojskowego i cywilnego MONUC;
6. wzywa rząd DRK do pilnego wprowadzenia programu medycznego na rzecz ofiar przemocy seksualnej we wschodniej części DRK;
7. wzywa rząd DRK, w związku z przywracaniem praworządności, do postawienia przed obliczem sprawiedliwości wszystkich osób odpowiedzialnych za akty przemocy;
8. z zadowoleniem przyjmuje decyzję ONZ o przeprowadzeniu śledztwa w sprawie zarzutów dokonania aktów przemocy seksualnej wobec kobiet i, w oczekiwaniu na wyniki śledztwa, wzywa do zawieszenia w obowiązkach osób zamieszanych we wspomniane akty;
9. zwraca się do Rady o podjęcie wszelkich niezbędnych środków w celu wsparcia Unii Afrykańskiej w zorganizowaniu, wraz z MONUC i rozbrojenia, pod mandatem ONZ, nielegalnych grup zbrojnych przebywających na terytorium DRK, w szczególności grup wywodzących się z byłych władz rwandyjskich (Interahamwe i ex-FAR);
10. wyraża nadzieję, że siły zbrojne Państw Członkowskich Unii Europejskiej wezmą czynny udział w tworzeniu sił pokojowych Unii Afrykańskiej oraz zjednoczonej, narodowej armii Konga;
11. usilnie zwraca się do Rady o pilne rozpatrzenie możliwości wysłania nowej misji Unii Europejskiej do DRK, opartej na modelu operacji ARTEMIS, w celu zwiększenia bezpieczeństwa na wschodzie kraju, w szczególności w strefie granicznej pomiędzy Rwandą i DRK;
12. wzywa do przestrzegania embarga na broń i wprowadzenie skutecznego mechanizmu kontroli krajowych i międzynarodowych transferów broni drogą morską;
13. zwraca się do Rady Bezpieczeństwa ONZ o wprowadzenie sankcji (ograniczenie swobody przemieszczania się, zamrożenie kont bankowych) wobec osób, o których wiadomo, iż uczestniczyły w grabieniu dóbr, a także wobec każdej osoby, której działania przyczyniałyby się do zagrożenia procesu pokojowego;
14. zwraca się o przestrzeganie kalendarza wyborczego, aby obywatele DRK mogli w sposób wolny i demokratyczny wybrać swoje władze;
15. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Unii Afrykańskiej, rządowi DRK i Rwandy i Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

P6_TA(2004)0114

Bhopal

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Bhopalu

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że w 2004 roku przypada 20 rocznica tragedii w Bhopalu, która była najgorszą w historii katastrofą przemysłową,
- B. mając na uwadze, że w nocy 2 grudnia 1984 r. z fabryki pestycydów w Bhopalu należącej do Union Carbide India Limited (UCIL), indyjskiej filii międzynarodowego przedsiębiorstwa Union Carbide Corporation (UCC) z siedzibą w USA, wyciekło ponad 35 ton toksycznych gazów, składających się głównie z co najmniej 24 ton niezwykle trującego izocyjanku metylu,

Czwartek 16 grudzień 2004

- C. mając na uwadze, że w ciągu 2-3 dni po wypadku zmarło ponad 7.000 osób, a o wiele więcej doznało obrażeń, oraz że w okresie minionych 20 lat na choroby związane z działaniem gazu zmarło szacunkowo od 15.000 do 30.000 osób; mając także na uwadze, że zgodnie z rocznym sprawozdaniem za rok 2003, sporządzonym przez Departament ds. Pomocy i Rehabilitacji Ofiar Gazu w Bhopalu Rządu Stanu Madhja Pradesz, do października 2003 r. przyznano odszkodowania za 15.248 przypadków śmierci oraz za 554.895 przypadków chorób lub kalectwa,
- D. mając na uwadze, że jeszcze dzisiaj ponad 100.000 osób dotkniętych działaniem gazu nadal cierpi na chroniczne choroby i schorzenia, których leczenie jest w dużej mierze nieefektywne i że osoby te w związku z tym często skazane są na życie wyrzutków społecznych w nędzy i ubóstwie oraz uważane są za umarłych za życia,
- E. mając na uwadze, że firma Union Carbide przy budowie i eksploatacji fabryki w Bhopalu w sposób oczywisty nie stosowała tych samych standardów bezpieczeństwa, które stosowała w USA oraz że w Bhopalu brak było jakiegokolwiek kompleksowego planu na wypadek katastrofy lub systemu awaryjnego ostrzegania miejscowej ludności o wyciekach, mimo że już w 1982 r. zgłaszano poważne zastrzeżenia co do bezpieczeństwa fabryki w Bhopalu,
- F. mając na uwadze, że substancje chemiczne pozostawione przez Union Carbide jeszcze dziś zatrują wodę pitną, powodując raka i deformacje płodu,
- G. mając na uwadze, że badania wód powierzchniowych i wody ze studni przeprowadzone w 1999 r. w pobliżu miejsca katastrofy wykazały zawartość rtęci przewyższającą normalny poziom od 20.000 do 6 mln razy; mając na uwadze, że substancje chemiczne powodujące raka, uszkodzenie mózgu oraz deformacje płodu znaleziono również w wodzie oraz zważywszy, że stężenie trójchloroetylenu (substancja chemiczna stanowiąca zagrożenie dla rozwoju płodu) pięćdziesięciokrotnie przewyższało normy bezpieczeństwa ustalone przez amerykańską Agencję Ochrony Środowiska,
- H. mając na uwadze, że od momentu zakupu spółki Union Carbide przez Dow Chemicals w 2001 r. za ponad 10 miliardów dolarów nowi właściciele odmówili oczyszczenia terenu fabryki w Bhopalu, która nadal powoduje skażenie i zarazem odmówili sfinansowania leczenia osób dotkniętych skutkami katastrofy,
- I. mając na uwadze, że jeszcze w 20 lat po wypadku ci, którzy przeżyli, nadal oczekują na sprawiedliwe odszkodowanie, odpowiednią pomoc medyczną i leczenie oraz na kompleksową rehabilitację ekonomiczną i społeczną,
- J. mając na uwadze, że w 1989 r. spółka Union Carbide i jej indyjska filia zawarły z rządem indyjskim ugodę opiewającą na 470 milionów dolarów w celu pokrycia wszystkich roszczeń, która została potwierdzona przez Sąd Najwyższy Indii i zgodnie z którą kwota ta została w całości wypłacona rządowi Indii niezwłocznie po decyzji Sądu Najwyższego,
- K. mając na uwadze, że kwota 470 milionów dolarów, po opłaceniu honorariów prawników i rzekomym przekazaniu łapówek skorumpowanym urzędnikom indyjskim, osiągnęła śmieszoną wysokość 300 dolarów na każdą ofiarę katastrofy, co nie pokryło nawet kosztów medycznych,
- L. mając na uwadze, że w lipcu 2004 r. Sąd Najwyższy Indii nakazał rządowi indyjskiemu wypłacenie ofiarom wszystkich pozostałych środków z tytułu ugody,
- M. mając na uwadze, że w całym tym okresie pieniądze przeznaczone dla 105.000 ofiar zostały rozdzielone na ponad pięciokrotnie większą liczbę zmarłych, rannych i okaleczonych, którą to liczbę Sąd Najwyższy przyjął do wyliczenia kwoty ugody, co doprowadziło do rażącej niesprawiedliwości wobec ofiar, oraz mając na uwadze, że wypłata tej niskiej kwoty, która ostatecznie trafiła do podziału, rozpoczęła się ostatecznie dopiero w 1992 r.,
- N. mając na uwadze, że rząd indyjski uczynił niewiele dla ochrony ludności przed jej dalszym narażeniem na skażenie i choroby oraz że do tej pory nie sporządzono oceny szkód ani planu ich naprawy,

Czwartek 16 grudzień 2004

- O. mając na uwadze, że zgodnie z ugodą rząd Indii przejął odpowiedzialność za objęcie opieką medyczną mieszkańców Bhopalu w przypadku przyszłych chorób,
- P. mając na uwadze, że niska jakość systemu opieki zdrowotnej spowodowała, że większość ofiar, która przeżyła, zmuszona była wydać większość pieniędzy pochodzących z odszkodowań na prywatne leczenie,
- Q. mając na uwadze, że rząd stanu Madhja Pradesz do tej pory nie wykonał w pełni orzeczenia Sądu Najwyższego z maja 2004 roku nakazującego dostarczenie czystej wody pitnej mieszkańcom dotkniętym skażeniem wody,
- R. uznając, że zarówno UCC/Dow, jak i rządy Indii i stanu Madhja Pradesz nie wywiązały się ze swoich zobowiązań i odpowiedzialności za zapobieżenie wyciekowi gazu i za wyciągnięcie konsekwencji z tego faktu, jak też za zapobieżenie i powstrzymanie dalszego skażenia środowiska i wody na skutek rozprzelenia toksycznych i niebezpiecznych substancji,
1. składa rodzinom ofiar i osobom nadal cierpiącym z powodu następczych skutków działania gazu najszczersze wyrazy współczucia oraz wzywa do wypłaty ofiarom wyższych odszkodowań i ich lepszego traktowania;
 2. potępia fakt, że mieszkańcy nadal nie mają dostępu do czystej wody w ilości, która choćby w przybliżeniu odpowiadała dziennemu zapotrzebowaniu na nią, podczas gdy prawnicy nadal dyskutują nad tym, na kim powinna spoczywać odpowiedzialność za osoby dotknięte przez katastrofę;
 3. wzywa rządy Indii i stanu Madhja Pradesz, aby:
 - a) zapewniły skuteczne i szybkie odkażenie i oczyszczenie miejsca tragedii w Bhopalu;
 - b) zapewniły regularne dostawy dostatecznie bezpiecznej wody do codziennego użytku w dotkniętych gminach, zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego oraz zapewniły odpowiednią i dostępną opiekę zdrowotną dla wszystkich osób, które przeżyły katastrofę;
 - c) poddały ponownej ocenie odszkodowania, jakie otrzymały ofiary w wyniku ugody z 1989 r. oraz zrekomensowały wszelkie braki zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z 1991 r.;
 4. wyraża swoje głębokie ubolewanie, że uгода z 1989 r. zawarta pomiędzy Union Carbide a rządem Indii nigdy nie przyniosła ofiarom katastrofy pozytywnych skutków oraz że w ogóle nie poświęcono uwagi skutkom tej katastrofy dla środowiska;
 5. podkreśla, że wysiłki osób, które przeżyły katastrofę, zmierzające do uzyskania odpowiedniego odszkodowania w sądach zarówno amerykańskich, jak i indyjskich, okazały się dotychczas bezskuteczne;
 6. wzywa do niezależnego zbadania aktualnej sytuacji w Bhopalu, w miarę możliwości pod auspicjami Komisji Praw Człowieka ONZ, przy czym specjaliści wysłannicy udaliby się do Indii w celu przeanalizowania wpływu działalności UCIL/UCC i katastrofy w Bhopalu na skażenie wód powierzchniowych i środowisko, a w konsekwencji na prawa człowieka w dotkniętych społecznościach;
 7. popiera inicjatywę Światowej Organizacji Zdrowia przedłożoną w grudniu 2001 r. w Międzynarodowym Programie Bezpieczeństwa Chemicznego, mającą na celu poprawę przygotowania i reagowania na wypadek katastrofy chemicznej na poziomie zarówno krajowym, jak i globalnym, poprzez opracowanie systemu wczesnego ostrzegania i programu zwiększenia stosowanego potencjału Państw Członkowskich;
 8. podkreśla, że główną przyczyną katastrofy były złe warunki pracy, brak odpowiednich systemów bezpieczeństwa oraz całkowicie nieadekwatna ocena ryzyka w fabryce w Bhopalu — kwestie, które były znane zarządowi fabryki, a także władzom Indii;
 9. uważa, że zapewnienie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy powinno być warunkiem wstępnym dla wszystkich firm inwestujących w krajach rozwijających się, aby uniknąć w przyszłości podobnych katastrof;

Czwartek 16 grudzień 2004

10. wzywa Komisję do zbadania, w jaki sposób Unia Europejska mogłaby pomóc w całkowitym i ostatecznym odkażeniu miejsca katastrofy, a w międzyczasie w zapewnieniu dostaw wody pitnej;
 11. przyjmuje z zadowoleniem projekty legislacyjne Komisji (COM(2003)0644) mające na celu udostępnienie lepszych informacji o około 30.000 substancji chemicznych będących obecnie w użyciu;
 12. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Komisji Praw Człowieka ONZ, rządowi Indii i stanu Madhja Pradesz oraz firmie Dow Chemical Company.
-